

A másik felet is meg kell hallgatni.

GERGELY

Anyámnak potyogtak a könnyei. Naná, hiszen azzal a szöveggel kezdődött a szülői értekezlet, hogy „kiraboltam” egy osztálytársamat.

« *Anyám
szegény majd
elsüllyedt
szégyenében.* »

– Felháborító, amit a Nógrádi gyerek művel! – hadonászott magából kikelve egy marcona külsejű apuka. – Legutóbb is fogta magát, és megette a kislányom ebédjét. Egyszerűen bezabálta a csirkecombot, ami Fatimának járt volna.

– Micsoda egy csapás az ilyen kölyök! – sápítoztak a szülők. – Micsoda szerencsétlenség!

Anyám szegény majd elsüllyedt szégyenében.

Szót kért az az asszony is, aki minduntalan hibát keresett bennem, ezúttal pedig egyenesen börtönbe csukatott volna, csak mert úgy hallotta, elloptam a lánya radírját.

– Az ilyenekből lesz a társadalom szemete – jelentette ki nyersen és ingerülten. – Szánom és megvetem magukat, Nógrádi asszony, amiért egy újabb tolvajt adnak az országnak! Ha tudni akarja: azt az illatos radírt, amit a maga kölyke elvett az én kis Adélkámtól, egyenesen Amerikából küldte a nagynéném, úgyhogy nem fogja ám tudni csak úgy beszerezni a sarki papírboltban!

Erre persze megint mindenki nekiesett anyámnak. Szegény némán és

alázatosan tűrte a szitkokat. Az osztályfőnök hallgatott. Megrémítette a túlerő, a plafonig csapó ellenszenv. Később ki is ment a teremből, bizonyára elege lett a felajzott szülők szitkozódásából.

Talán még hosszú percekig hömpölygött volna ez a haraghullám egy nyolcéves kislány ellen, ha nem kopogtat be az ajtón az én drága Gabi néni, kedvenc tanárom, és nem kér egy perc figyelmet.

– Elnézést, kedves szülők, az imént összefutottam a folyosón az osztályfőnök kollégával, és említette, hogy milyen indulatokat keltenek a kis Nógrádi Gergő viselt dolgai...

– Csodálkozik? Az egy sátánfajzat!... Ki vele az osztályból! Ki vele az iskolából! – hallatszottak mindenfelől a szülők kiáltásai.

– Egy pillanat, ha volnának kedvesek meghallgatni... – próbálkozott újra Gabi néni. – Szóval, a helyzet az, hogy mindkét esetben én voltam az ügyeletes pedagógus. Fatimát megkérdeztem, hogy kéri-e a csirkecombját, mire azt felelte, hogy nem, mert fáj a hasa. Erre felajánlottam az ételt a többieknek, de csak Gergő jelentkezett a combért. Így kapta meg ő Fatima adagját. Ami pedig Adél radírját illeti: nem tudom, asszonyom, hogy a kislányuk mit mondott odahaza, de a radírt én vettem el Adéltól, mert folyton játszott vele, és nem figyelt. Tessék, itt van!

Azzal elővette köpenye zsebéből a rózsaszínű radírt.

A szülők megkukultak. Laposan sandítottak maguk elé, úgy hallgatták anyám szipogását.

Azóta eltelt harminc év.

Néhány hónapja, anyám unszolására, meglátogattuk Gabi nénit. Ma már idős asszony, de harminc év múltán is pontosan fel tudta idézni a csirkecomb és a radír történetét.

– Emlékszem, mennyire sírtál ott, a többi szülő gyűrűjében, Juditka – fordult anyámhoz, és megérintette a kezét. – Pedig csupán annyit kellett volna mondanod: „Kedves szülő társak, ha nem bánják, szeretnék beszélni a kisfiammal, és csak utána ítélni!” Szerintem a másik felet is meg kell hallgatni!”

« *Haraghullám
egy nyolcéves
kislány ellen.* »